

Kázání Marka Vanči na Velký pátek 18. dubna 2014 v Krucemburku

I. čtení: Mk 15, 16-37

II. čtení: Mk 15, 16-20

Milé sestry a milí bratři,

Korunovace bývala v zemích, kde vládly korunované hlavy, jednou z nejskvělejších a největších podívaných. Jeden byl vyvýšen nad všechny ostatní. Dodnes se na korunovací hlav států sjíždějí lidé ze všech stran. A když někam přijede například britská královna, je to vždy veliká událost.

V našem textu jsme četli o korunovaci. Ale zde v evangeliu nabývá ta podívaná zvláštní podoby. Je to spíše parodie na korunovaci. Výsměch. Kraličtí říkají, že k té podívané „svolali všechnu sběř“. Asi mají pravdu, i když v textu je slovo, které označuje četú, vojenskou jednotku. Ale to klidně mohla být všelijaká chátra, která sloužila římskému císaři kdesi v odlehle římské provincii. Ne před prvními a nejskvělejšími, ale před lůzou a sebrankou se odehrává Ježíšovo utrpení, podívaná svého druhu, výsměšná a hrubá parodie.

Ti, co Ježíše tehdy obklopili, neměli na tváři úctu a pokoru, ale posměch a pohrdání. A koruna, která zdobí hlavu všech hlav, je jen několik starých a špinavých, trnitých prutů sebraných kdesi na smetišti. Hyzdí a zraňují Ježíšovu hlavu. Místo pomazání vonnými oleji po něm plivají. Místo nošení na ramenou jej bijí klackem ze všech stran. Oblékají mu královské roucho, ale to je v tu chvíli jen dalším výsměchem, další nadávkou a nactiutrháním.

Jaké hanobení a také jaká trýzeň to pro Ježíše musely být! Trýzeň těla i duše. A paradoxem je, že vlastně Ježíš jinou korunovaci na zemi nezažil, než tuto posměšnou a krutou. Ano, Pán Ježíš, Král králů a Pán pánů na tomto světě jinak korunován nebyl. Toto je jeho platná a navěky trvalá korunovace.

Jak jinak vstupují v úřad vladaři a mocipáni tohoto světa. Jak jinak byli korunováni císaři a králové v dřívějších dobách. Různí kronikáři tyto chvíle zachytili a zaznamenali na věčnou památku. Kolik lidské pýchy a samolibosti bylo v těch příbězích. Sláva pozemských pánů zhasla a zašla a dnes na ně skoro nikdo nevzpomene. A na mnoho pánů lidé vzpomínají s hanbou, vztekem a kletbami.

Avšak ten král, který si nechal líbit takovou potupnou a posměšnou korunovaci, vládne dodnes. Vládne světu i jeho dějinám, těm bohatým i těm chudým, vládnoucím i ovládaným. Dává, co nikdo jiný dát neumí, žádní světa páni. Dává mír a pokoj lidské duši, zůstává svým pokojem uprostřed lidského běsnění, které zmítá tímto světem. Dává radost, kterou nikdo a nic člověku nemůže vzít, radost, která proniká i ty nejhorší chvíle a i ten největší žal. Dává člověku výhled a perspektivu tam, kde všechny lidské výhledy končí a všechny perspektivy se hroutí. Dává výhled do budoucnosti nad smrtí i hrobem. To všechno dává lidem právě jeho láska. On nejen trpěl, ale on také položil svůj život za lidi, za jejich záchranu. On to opravdu udělal. Kdo z lidí by to udělal? Nikdo, tak miloval a miluje jen Bůh. Jeho láska a sláva, jeho moc jsou tak veliké, že je nikdo nemůže a nedovede pochopit. Lidská mysl je na to příliš malá a omezená hříchem. Proto jsme ho my, lidé, nedovedli přivítat a uctít jak Krále a Pána. Proto se mu ze strany lidí dostalo místo úcty zneuctění, místo slávy zhanobením, místo přijetí pohrdání a místo života ukřižování a smrti. To je tragédie lidského hříchu. Bůh přišel, aby nás z něj zachránil, a když to nešlo jinak, nechal se zhanobit, pokořit a zabít. Takovou tvář má Boží sláva – tvář utrpení a smrti.

Žádné zhanobením a ponížení, které Ježíš prožil, však nemohlo tuto slávu potlačit a zakrýt. Jen přispělo k jejímu zvýšení a v plné velikosti ji ukázalo. Ukázalo se, jak veliká byla Boží láska, jak nekonečně trpělivá a věrná byla, když vše snesla a kvůli nám podstoupila. Jak veliká a mocná je pravda, kterou Ježíš přinesl a zjevil. A oni ji tam poplivali, zbili, zesměšnili a zneuctili, až do smrti na kříži, až do hrobu ji ponížili. My lidé jsme Boží lásku poplivali, zneuctili, zesměšnili a v pýše odmítli.

Ale netrapme se nad tím, že by lidské hanobením mohlo ubrat Pánu Ježíši na velikosti jeho božské slávy. On je ten, ve kterém „přebývala plnost božství“. V něm Bůh navštívil tuto zemi a tebe i mne miloval. On je ten, který nade vším vládne a povládne až do konce. Jeho koruna z trní, posměšky vojáků a jejich bití jen prokázaly, jaká to byla láska mezi námi a jaká to byla pravda, ve které a se kterou tu Ježíš na světě žil. Všechno, co na něj bylo hozeno, svedeno a uvrženo, prokazuje velikost

jeho pravdy a lásky, která se k nám sklonila. Bez této skutečnosti Boží lásky se nedá žít plný život.

A že se dodnes i nám smějí, nám, kteří se za Ježíšem snažíme jít? Že býváme také někdy terčem posměchu a pohrdání? Měli bychom to všechno umět nést a vydržet. Lidé nemohou rozumět našim postojům, protože nepřijali ani postoj Ježíšův, však se mu vysmáli a jím pohrdli jako prvním. A jak známo učedník není nad svého Pána...

Když tedy vidíme znovu to, co nám náš text staví před oči, onu hrůznou korunovaci Božího Syna – a když ji navíc vidíme i ve svém okolí, uprostřed mnohých, kteří k Pánu Ježíši vážnost necítí, posmívají se mu a rouhají se jako před dvěma tisíci lety, má nás to přivést k větší vážnosti ve víře, větší opravdovosti a také k modlitbě – Ježíš se na kříži modlil – „Otče odpusť jim, neboť nevědí, co činí“. I my se můžeme za své nevěřící okolí přimlouvat, Bože odpusť nám, že kvůli nám a naší povrchnosti o tobě mnozí pořádně nevědí. Kvůli mému hříchu jsi visel na kříži, kvůli hříchu nás lidí.

Ale na druhé straně nás má událost Velkého pátku dovést k vděčnosti, že Ježíšovou hroznou korunovaci nastal čas vítězství, čas naděje, čas spásy. Boží slávě neublížilo ani naše lidské hanobení, posměch a snaha se Ježíše zbavit za každou cenu. Nic z toho mu na slávě a velikosti neubralo. Jeho konečné vítězství se blíží. Bůh proměnil své ponížení ve vítězství. Jitro prvního dne po sobotě již vzhází.

Amen